

Zoek Mij en leef!

Spreekbeurt

Vanavond wil ik met jullie nadenken over de indringende woorden van God Zelf: Zoek Mij en leef! Het zijn woorden uit Amos 5:4. Iets verderop staat het nogmaals: Zoek de HEERE en leef! (Amos 5:6)

Mogelijk zijn het woorden die je al wel eens gehoord hebt. Vanavond wil ik een vraag bij je hart neerleggen: Zoek jij de Heere? En leef jij? Ken jij Jezus?

Zo ja, en hoe weet jij dat je de Hem kent? (1 Johannes 1:3-6)

Wanneer God over Israël uitroept: Zoek Mij en leef! Is de situatie zo: Het is namelijk zo dat Israël wel samenkomt bij elkaar en ook offers brengen, zelfs vrijwillig. Ze maken muziek en ze zingen. Ze hebben hun religieuze feesten. En ondertussen: liggen ze lui op hun bed. Ze zakken lekker achterover in de kussens. Maar de realiteit is, ze zullen niet gered worden ... (Amos 3:12) Hun dienst aan God is iets waar God een hekel aan heeft. Want naast dat ze al die goede dingen doen, bekeren zij zich niet werkelijk tot God. (Amos 4:6)

De woorden die Israël uitspreken laten een bekering zien, de kleding wordt gescheurd. Maar niet het hart. (Joël 2:13) Het hart erkent God niet. Mensen liggen enerzijds te huilen op hun bed en roepen tot God, ze vasten en bidden. Maar God vraagt dat niet zozeer. God vraagt oprechtheid in het wandelen met Hem. Nederig de weg te gaan met Hem. Het gaat om God Zelf! En niet om een god voor eigen genot. Het gaat om de toewijding en liefde tot Hem Zelf en als vrucht daarvan het liefhebben en zorgen voor de medemens. (Jesaja 58) Niet vanuit principes of religieuze motieven, iets te kunnen verdienen of iets te kunnen toevoegen. Een vrucht van God kennen is nederigheid. Want geloof is overgave en vertrouwen op God. Het niet meer verwachten van jezelf.

Een vrucht wat kan voortkomen van geloof en vertrouwen op God is dat het goed met je gaat. Niet als doel op zich zelf, maar een gevolg van het kennen van Hem.

En zelfs als er geen vrucht zou zijn om Hem te kennen, geen opbrengst, geen bloei. Habakuk zou mogelijk in dit verband zeggen: "Ik zal dan toch

in de HEERE van vreugde opspringen, mij verheugden in de God van mijn heil. De HEERE Heere is mijn kracht.” (Habakuk 3:17_

Over de vraag of ik Jezus ken heb ik nagedacht. Ik heb mij afgevraagd of mensen die hun geloof beleden werkelijk gered zijn. En ik weet dat niet. Ik ben geen God, ik ben mens. Maar kijkend naar mensen in mijn omgeving en kijkend naar mijzelf, was het zo dat ik veel vragen kreeg, en met name deze vraag: Waar is de kracht waarvan gelovigen getuigen? Waar zie ik die levensveranderende kracht, waar mensen werkelijk vrij worden van verslaving, schuld en ziekte? Waarover ik soms hoor, en wat ik terugzie vooral in de Bijbel. (Evangelien en Handelingen)

Als ik de Bijbel erbij pak en zie hoe er voorgezegd wordt dat volgelingen van Jezus vervolging staat te wachten. (Johannes 15:20) Als ik lees over weinigen die zullen ingaan (Lukas 13:23 - 30) en over vele die zullen denken in te gaan en niet kunnen. Als ik lees hoe in de laatste tijd de mensen egoïstisch zijn in de liefde (Mattheus 24), mogelijk ook tot God, en er een tijd komt dat men de gezonde leer niet meer zal verdragen, en leraars zullen verzamelen overeenkomstig hun eigen begeerten, zich van de waarheid afkeren en zich keren tot verzinsels (2 Timotheus 4: 3-5). Dan lijkt de Bijbel niet te kloppen met de praktijk. Wat Jezus voorgezegt lijkt niet waar te zijn. Want mensen belijden volop Jezus te kennen, Hem te volgen en de waarheid na te leven. Liefde voor God is er nog steeds. Toch denk dat de Bijbel waarheid spreekt.

Eerlijk gezegd is mijn conclusie dat de kerkelijke gemeenten in zijn algemeenheid wel dood lijkt. En dat is mogelijk zeer somber ingezien en ik hoop zo erg dat ik mij vergis. Wat ik zie en hoor zijn de juiste woorden, een volle kerk, de aanbidding, mensen die in woord en daden aan God offerden, geheel vrijwillig, hetgeen ik zie zijn mannen en vrouwen van gebed, van pastoraat. Het zijn christenen die belijden Jezus te kennen en te volgen. En toch is er een grote zorg. Want waar zie ik bekering tot God? Een afkeer van het oude leven en een volledige toewijding aan God en aan Zijn woorden. Waar merkte ik in mijn eigen leven Zijn kracht? Dit omdat ik worstelde met zonden die ik niet kon doorbreken.

Kan het zijn, is het mogelijk? Dat er iets heel erg mis is met de gemeente in zijn algemeenheid?

Kan het zijn dat we christenen creëren, door eenvoudige zondaarsgebeden? Kan het zijn dat we vergeten zijn wat het volgen van Jezus inhoudt? (Markus 8:34) De Bijbel zegt dat het een strijd zal zijn om in te gaan. (Lukas 13:24) De Bijbel zegt dat we moeten volharden en niet

het geloof moeten opgeven. (Mattheus 10: 22) De Bijbel stelt voorwaarden aan het volgen van Jezus. (Jakobus 2:14, Jakobus 2:20)

Het was ongeveer in dezelfde tijd dat de Heere tot mij sprak uit het boek Hosea. Het ging over: 'God zien als afgod', en mijn eerste reactie was: "Hè? Kan dat ook nog?" De Bijbel spreekt er dus over in dit boek. Israël zag God namelijk als zijnde hun Baäl - dat is een afschuwelijke afgod.

Israël keert zich namelijk op een grove wijze af van de Heere. Ze gaan achter andere geliefden aan - vooral achter gaven. Dat doen ze omdat deze minnaars wel geven wat op dat moment nodig lijkt te zijn. Israël lijkt op een vrouw die andere mannen zoekt, maar nergens kan vinden. Ze besluit terug te gaan naar haar vorige Man, want toen had ze het beter.

Er mist alleen erkenning. De erkenning dat God het is geweest Die haar werkelijk alles gaf wat ze nodig had. En daarom besluit God dat alles van haar weg te nemen. Hij brengt haar in de woestijn. En daar is de plek waar God tot haar hart zal spreken. Vandaaruit zal God haar wijngaarden geven en hoop! En dan zal Israël erkennen dat God het is: haar Man. En niet een God voor eigen genot.

God neemt Zijn vrouw aan als bruid. Hij zegt daarover: "Ik wil dat je voor altijd van Mij bent. Je zult bij Mij horen zoals een vrouw bij haar man hoort. Ik zal je beschermen, Ik zal je verdedigen. Ik zal vol liefde voor je zorgen. Ik wil dat je voor altijd Mijn volk bent. Je zult merken hoe trouw Ik ben."

Als christenen belijden we massaal de Heere te kennen. Is het ook zo dat wij Hem erkenning geven in Wie Hij voor ons is? Als zijnde onze Man.

Het is inderdaad mooi wat Hij geven kan. Maar wat als alles weggehaald wordt? En we belanden in een woestijn? Wat een beeld kan zijn van droogte, leegte en hitte? Wat is dan hetgeen wat overblijft?

Het gaat misschien wel om de vraag wáárop wij ons vertrouwen stellen.

Als we God overhouden en Hij onze hoop en houvast is ..., hebben we niets te verliezen. Maar andersom kom je met lege handen te staan. Wat wel hopelijk uitdrijft tot een terugkeer naar je Man met als doel dat je Hém zult kennen. De Bijbel zegt zelfs over de terugkeer naar Hem, dat je er diep naar zult verlangen Hem te kennen. Ernaar zult jagen zelfs. Dat zegt iets over je hartgesteldheid. Een gebroken hart dat naar Hém Zelf uitgaat.

Wat Hij niet wil zijn de offers voor Hem, maar het hart.

Zoals Psalm 51 zegt: Want U vindt geen vreugde in offers, anders zou ik ze brengen; in brandoffers scheidt U geen behagen. De offers voor God zijn

een gebroken geest; een verbrijzeld en verslagen hart zult U, o God, niet verachten.

Offers zijn geen offers meer. Maar woorden en daden uit een dankbaar hart. Een gebroken wil, die zegt: Leer mij o God!

Het verwijt van God aan Israël was dat zij Hém niet zochten in alles. Niemand riep echt om Hém. En dat is juist Zijn verlangen. Dat wij tot God bidden om Hém zelf en niet om Zijn gaven.

Waarom ik dit gedeelte uit Hosea aanhaal en uitleg, is omdat ik verbanden zie tussen de godsdienst van het volk van Israël en hun (af)God en het christendom in de godsdienst met God.

Want God wordt gebruikt. God is diegene die alles op mag lossen. God wordt gebruikt voor (geloofs)welvaart. God wordt te pas en te onpas aangehaald, om 'zin' en 'mening' door te drukken, om 'gevoel' te ontwijken, een 'gesprek' af te ronden. God is de oplossing van ons 'lege' gevoel en de oplossing voor persoonlijke en maatschappelijke problemen. God mag armoede oplossen, zieken beter maken, ons een 'fijne' avond geven. God mag 'het eten lekker doen smaken', de pijn wegnemen en ons ongelukkige gevoel zo snel mogelijk doen laten verdwijnen.

Maar het gaat niet zozeer om wat God kan doen voor ons, al is Hij bereid goede gaven te geven. Het gaat erom dat wij Hem kennen en leven. Hem kennen is het eeuwige leven. (Johannes 17:3) Daartoe is de oproep van God Zelf: Zoek Mij en leef!

En van daaruit zal God in het nodige voorzien zoals Hij belooft te zullen doen.

Opnieuw wil ik de vraag bij je hart leggen. Ken je Hem? Het is namelijk mogelijk je te vergissen. En dat zeg ik niet vanuit een bepaalde angst. Maar de Bijbel spreekt er ook over en daarom is het om serieus te nemen:

“Niet ieder die tegen Mij zegt: Heere, Heere, zal binnengaan in het Koninkrijk der hemelen, maar wie de wil doet van Mijn Vader, Die in de hemelen is.

Velen zullen op die dag tegen Mij zeggen: Heere, Heere, hebben wij niet in Uw Naam geprofeteerd, en in Uw Naam demonen uitgedreven, en in Uw Naam veel krachten gedaan?

Dan zal Ik hun openlijk zeggen: Ik heb u nooit gekend; ga weg van Mij, u die de wetteloosheid werkt!” (Mattheus 7: 16-23)

Het gaat hier dus om christenen die denken binnen te gaan. Daarom de vraag: waarom denk je dat je Hem kent?

Ken je een leven in het licht?

Want stel dat we zeggen dat we met God verbonden zijn, maar intussen blijven leven in de duisternis. Dan liegen we, en leven we niet volgens Gods waarheid. Maar als we leven in het licht, net zoals God in het licht is, dan zijn we als gelovigen met elkaar verbonden. Onze zonden worden dan vergeven. En we worden helemaal rein door het bloed van Gods Zoon, die voor ons gestorven is. Het zijn woorden uit het boek 1 Johannes 1:5-7 geïnspireerd door de Heilige Geest.

Er was nog iets wat mij opviel en ook een reden was waarom ik er voor kies deze boodschap te delen met publiek.

Jezus sprak de woorden: “Een slaaf is niet meer dan zijn heer. Als zij Mij vervolgd hebben, zullen zij ook u vervolgen; als zij Mijn woord in acht genomen hebben, zullen zij ook het uwe in acht nemen.” (Johannes 15:20) Het klinkt als een voorspelling. Jezus volgen resulteert in zelf vervolgd worden. Het vreemde eraan is dat het geen parten lijkt te spelen in Westerse landen. Misschien op kleine schaal, in een bepaalde vorm. Maar vaak is het ervaren van vervolging niet meer dan iemand die afgeeft op christenen, omdat zij het vreemde gedrag niet begrijpen. En dat is geregeld nog goed voor te stellen ook. Ik ben het eerlijk gezegd gaan begrijpen waarom mensen er voor kiezen geen christen te worden. Het zout voor de aarde en het licht voor de wereld lijken hun kracht verloren te hebben. Geloven en vertrouwen op Jezus heeft zoals ik net probeerde duidelijk te maken op grote schaal plaatsgemaakt voor woorden, vorm en buitenkant. En dat is niet iets om jaloers op te worden. Tegelijk opent het mij de ogen voor iets nieuws. Als de kracht en het licht op grote schaal weg lijken te zijn, wáárom zou er dan nog vervolging zijn?

De eerste christenen hadden smaak. Ze werden vervuld met de Heilige Geest. Dat was geen emotie, het was heilig vuur. En dat werd geproefd. Er was bekering tot God, er waren wonderen, er was eenheid en eenvoud van hart. Zij loofden God en ze vonden genade in de ogen van heel het volk. Er waren er velen die zich bekeerden tot God wanneer ze hoorden over Jezus die gekruisigd, gestorven en opgestaan was. Het was een aanstekelijk, smaakvol geloof. De apostelen preekten niet zichzelf, maar Jezus. Het

vreemde dat mij opviel was, dat vervolging niet zozeer van het volk vandaan kwam. Maar van religieuze leiders. De Farizeeën en de Sadduceeën. Het waren de leiders van het volk en de oudsten van Israël die obstakels opwierpen om tot Jezus te komen. Zij wilden hun eigen belang niet opgeven. Zij probeerden de toewijding aan Jezus in te dammen door apostelen gevangen te nemen en hen met grote dreiging te gebieden dat zij tot geen een mens meer in die Naam mochten spreken. Zo'n vervolging is bemoedigend. Het is een reden voor blijdschap. En maakte de apostelen vrijmoedig en onbevreesd. (Handelingen 1-5)

Vandaag de dag lijkt er in bijvoorbeeld Nederland geen reden voor vervolging te zijn. We leven in een land waar vrijheid van godsdienst is. Toch is het opmerkelijk dat mensen die de Bijbel van tekst tot tekst echt serieus nemen en uitdragen en doen wat er staat, te maken krijgen met vervolging, onbegrip, juist van medechristenen. Het eerlijke evangelie is niet populair. Het eerlijke evangelie vraagt jezelf op te geven en Jezus na te volgen als weg, waarheid en leven.

Ik heb onder andere van heel dichtbij ervaren hoe mensen weggehouden werden van het avondmaal omdat zij thuis met een groepje mensen bij elkaar kwamen om te bidden en Bijbelstudie te doen. Wat ik niet zoveel hoorde in preken van mijn jeugd was dat Jezus de enige weg tot God is. Jezus werd geregeld verzwegen in de gemeente, en soms door leeftijdsgenoten ontkend: "Het gaat niet om Jezus, het begint bij de wet."

Jezus is een struikelblok geworden en dat is niet iets nieuws. Het was toendertijd een menselijke reden waarom Hij gekruisigd werd. Hij werd door de bouwers van het gebouw veracht, maar Hij is juist de Hoeksteen geworden. De steen waarop het gebouw rust. Het gaat om Hem. Want alles is door, voor en tot Jezus. (Psalm 118:22, Mattheus 21:42, Handelingen 4:11)

In Jezus is de zaligheid, en in niets anders. Niets kan iets toevoegen aan deze zaligheid. Geen collecte, geen offer, geen samenkomsten of geen traan. Het geloof in Jezus is rusten bij Hem. Geen verwachtingen hebben van jezelf, niets meer vasthouden, maar loslaten en overgave.

Ik wil met jullie bidden tot God.